

Arrest

nr. 133 785 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren op 18 januari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en dienen op 19 januari 2010 elk een eerste asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 juli 2011 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 70 054 van 17 november 2011 weigert de Raad verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 30 november 2011 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienen via een op 15 december 2011 gedateerd schrijven een eerste aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 april 2012 de beslissing waarbij verzoekers' eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Verzoekers dienen op 2 mei 2012 elk een tweede asielaanvraag in.

1.8. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 juni 2012 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers elk afzonderlijk een beroep in bij de Raad.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 30 juli 2012 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.10. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 23 augustus 2012 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Bij arresten met nrs. 89 096 en 89 097 van 4 oktober 2012 weigert de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 8 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 oktober 2012 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stellen beide verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.14. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 12 november 2012 een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 januari 2013 de beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arresten met nrs. 97 059 en 97 060 van 13 februari 2013 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 30 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Bij arrest met nr. 98 281 van 1 maart 2013 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 8 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt

verklaard. Bij arresten met nrs. 98 282 en 98 283 van 1 maart 2013 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 12 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 3 mei 2013 een vierde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 24 mei 2013 de beslissing waarbij verzoekers' vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.20. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 juni 2013, met betrekking tot beide verzoekers, beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot oplegging van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekers op 17 juni 2013 ter kennis gebracht.

1.21. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 11 december 2013, afgestempeld door de gemeente Zedelgem op 27 december 2013, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.22. Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 12 mei 2014 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 27.12.2013 door de advocaat van betrokkenen bij de gemeente 8210 Zedelgem, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengebied dat hen werd betekend op 17.06.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 17.06.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea -12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en, § 2 en § 4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 17.06.2013*

- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gemotiveerd als volgt:

"[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij [zij] het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem [haar] werd betekend op 17.06.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem [haar] betekend op dezelfde dag. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn[haar] woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij [zij] dus terugkeren naar zijn [haar] land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen of 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem [haar] betekend op 17.06.2013."

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. In hun verzoekschrift duiden verzoekers de samenhang tussen de voormelde beslissingen niet. Ter terechtzitting gewezen op het voorgaande en gevraagd alsnog de samenhang toe te lichten, stellen verzoekers dat zij deze beslissingen middels hetzelfde verzoekschrift kunnen aanvechten daar deze alle op dezelfde dag werden betekend en de bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven omdat de aanvraag om verblijfsmachtiging zonder voorwerp werd verklaard, zelfs al is er sprake van een andere rechtsgrond. Omgekeerd zou verweerder, volgens verzoekers, niet zijn overgegaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten indien hij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk had verklaard.

De Raad wijst er evenwel op dat het loutere gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van het nemen van een beslissing waarbij hij vaststelt dat een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp is eveneens vaststelt dat er grond is tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoekers ook op dezelfde dag ter kennis brengt, nog niet tot gevolg heeft dat de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens een antwoord betreffen op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf of als gevolgbeslissingen dienen te worden beschouwd van de in het kader van deze aanvraag genomen beslissing. Aldus blijkt nog niet dat de bevelen om het grondgebied te verlaten zouden steunen op de beslissing genomen

inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf en/of er onlosmakelijk mee zouden zijn verbonden. De vraag of verweerder, indien hij de verblijfsaanvraag ontvankelijk zou hebben verklaard, al dan niet zou hebben beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, is verder hypothetisch. Verzoekers gaan er op dit punt bovendien aan voorbij dat in casu geen niet-ontvankelijkheidsbeslissing voorligt, doch wel een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard. Verzoekers lichten ook niet toe op welke grond een gebeurlijke ontvankelijkheidsbeslissing zou verhinderen dat hen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, nu een dergelijke beslissing nog niet tot gevolg heeft dat verzoekers gerechtigd zijn op een verblijf in het Rijk. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie en overgaat tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen en aldus afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing. Uit de tweede en derde bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid dat hierin wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing en/of dat deze op een of andere manier zouden zijn gesteund op de eerste bestreden beslissing. Er blijkt ook niet dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten of niet langer het voorwerp uitmaken van een inreisverbod en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). Een onderzoek van het vierde en vijfde middel die geheel zijn gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dringt zich dan ook niet langer op.

Daarnaast merkt de Raad, ten overvloede, nog op dat nu verzoekers onder de gelding staan van hen op 17 juni 2013 ter kennis gebrachte inreisverboden voor drie jaar die definitief zijn geworden, niet blijkt dat enige nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hen nog tot voordeel kan strekken. Bij een eventuele nietigverklaring van deze beslissingen kan verweerder zo enkel opnieuw vaststellen dat verzoekers elk het voorwerp uitmaken van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is en dient hij opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Aldus blijkt ook geenszins dat verzoekers enig belang hebben bij het aanvechten van deze laatste beslissingen. Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder uitdrukkelijk dat inreisverboden niet kunnen ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van deze wet. Indien verzoekers oordelen dat een terugkeer naar hun herkomstland hen zou blootstellen een enige schending van artikel 3 van het EVRM kunnen en dienen zij aldus deze procedures aan te wenden.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de op 12 mei 2014 aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een inreisverbod was betekend geworden

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekers zich niet meer op het Belgisch grondgebied mogen bevinden.

Verzoekers menen dat hun aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk een voorwerp heeft en dit ondanks het feit dat hen een inreisverbod werd betekend, en ondanks het feit dat zij niet meer in België zouden mogen verblijven.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en als dusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zonder voorwerp louter op basis van een beslissing tot inreisverbod geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn.

Dat noch in art. 9 BIS VW bepaald is dat dergelijke aanvraag niet meer mogelijk is in het geval er een inreisverbod werd betekend, noch enige andere wettelijke bepaling stelt dat door het inreisverbod anderzijds het art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou worden voor mensen die dit nadien nog zouden indienen, of nog voor personen die dergelijke aanvraag reeds hadden ingediend.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp, en dus niet zou kunnen behandeld worden, omdat er een inreisverbod is betekend geworden.

Dat trouwens dient opgemerkt dat het een vaststaande praktijk is dat DVZ verzoeken art. 9 BIS VW wél behandelt als er een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend geworden, en ook hier niet vereist wordt dat er eerst een opheffing of nog een opschorting zou gevraagd worden.

Dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat na het verstrijken van de termijn er geen legaal verblijf meer is, en ook in deze hypothese door DVZ wordt aanvaard dat er nog een aanvraag art. 9 BIS VW wordt ingediend en deze niet zomaar als zijnde zonder voorwerp kan afgewezen worden.

Dat op basis van dezelfde motieven dient aangenomen te worden dat ook na een inreisverbod een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoekers zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

In dit verband dient er vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor DVZ om het inreisverbod dat werd uitgevaardigd ook opnieuw in te trekken of nog te schorsen.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar rechtspraak van uw zetel waarbij een beslissing DVZ waarbij gesteld werd dat een aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een BGV aan betrokkene was betekend geworden, niet correct was en diende geannuleerd te worden.

ZIE STUK 3

Mutatis mutandis geldt hetzelfde in het geval een inreisverbod is betekend geworden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord.”

3.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van ‘de beginselen van behoorlijk bestuur’.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om

regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat meer specifiek door verzoekers destijds is opgeworpen geworden dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren aangezien zij onmiddellijk doelwit en ook slachtoffer zullen worden van gerichte aanvallen.”

3.1.3. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van ‘de beginselen van behoorlijk bestuur’.

Zij stellen als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*
- *er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*
- *er is een drie kleine kinderen*
- *de oudste kinderen gaan naar school*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekster haar situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.”

3.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.2.1. In zoverre verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3.2.2.2. Verzoekers geven ten onrechte aan dat de eerste bestreden beslissing inhoudt *“dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden”*. Een lezing van de eerste bestreden beslissing leert zo dat verweerder in wezen van mening is dat verzoekers niet langer op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu zij het voorwerp uitmaken van een definitief geworden inreisverbod van drie jaar dat niet is opgeschort of opgeheven. Hij geeft aan dat zolang dit inreisverbod bestaat en niet wordt opgeheven verzoekers onder een verbod staan op het grondgebied te verblijven en de machtiging tot verblijf dan ook niet kan worden toegestaan. Deze redenering geldt zowel voor de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die in België wordt opgestart als voor de procedure op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet die vanuit het herkomstland wordt opgestart. Verweerder geeft aldus wezenlijk aan dat verzoekers enkel (opnieuw) op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de artikelen 9, tweede lid en 9bis van de Vreemdelingenwet, van zodra zij niet langer onder de gelding vallen van een inreisverbod.

3.2.2.3. Verzoekers betogen dat op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet elke vreemdeling die blijkt geeft van buitengewone omstandigheden en feitelijk in België verblijft een machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en deze ook kan worden toegekend. Zij menen dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet is bepaald dat een dergelijke aanvraag niet meer mogelijk is in het geval er een inreisverbod werd betekend en dat evenmin enige andere wettelijke bepaling stelt dat door het inreisverbod een hangende of later ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp zou worden.

3.2.2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij beslissingen van 12 juni 2013 elk een inreisverbod van drie jaar kregen opgelegd en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet is een inreisverbod “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”.

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarop verzoekers zich beroepen dient in casu samen te worden gelezen met voormelde bepalingen betreffende het inreisverbod.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dat een persoon die onder de gelding valt van een inreisverbod niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel het toekennen van internationale bescherming op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet blijkt en nu artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie mutatis mutandis: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401). In artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet heeft de wetgever bovendien uitdrukkelijk de gevallen en modaliteiten bepaald waarin het inreisverbod kan worden opgeheven of opgeschort. Het door verzoekers gestelde dat het gegeven dat zij onder een inreisverbod staan niet verhindert dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen indienen waarbij zij zich beroepen op buitengewone omstandigheden, en dat het bestuur in het kader van deze

procedure de verblijfsmachtiging kan toestaan, zou leiden tot een situatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' stelling "dat er geen enkel beletsel bestaat voor DVZ om het inreisverbod dat werd uitgevaardigd ook opnieuw in te trekken of nog te schorsen" naar aanleiding van de in België opgestarte procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gaat zo voorbij aan de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet die inhouden dat hiertoe een uitdrukkelijke, gemotiveerde aanvraag tot intrekking of opschorting is vereist en dit overeenkomstig de in deze bepaling vervatte modaliteiten en die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger werd afgegeven. Er blijkt niet dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zolang het inreisverbod geldt of zolang zij overeenkomstig de procedure van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet de opheffing of opschorting hiervan hebben verkregen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds onder een inreisverbod – en dus onder een verbod op het grondgebied te verblijven – stonden dat definitief was geworden. Overeenkomstig artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet treedt het inreisverbod in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend, in casu op 17 juni 2013. Er blijkt niet dat verzoekers zich tegen deze beslissingen binnen de ter zake geldende beroepstermijn in rechte voorzagen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt evenmin dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden.

Verzoekers kunnen in dit verband verder geenszins worden gevolgd waar zij betogen dat de weerslag van een bevel om het grondgebied te verlaten enerzijds en een inreisverbod anderzijds op de mogelijkheid van een toekenning van een verblijfsmachtiging in België dezelfde is. Zij gaan hierbij voorbij aan een wezenlijk verschil tussen enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds een inreisverbod, met name dat een inreisverbod, in tegenstelling tot een bevel om het grondgebied te verlaten, een verbod op binnenkomst en verblijf in het Rijk gedurende een zekere periode oplegt. Een bevel om het grondgebied te verlaten stelt enkel de onregelmatigheid van het verblijf vast en legt een verplichting tot terugkeer op. Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet voorziet dat enkel bij een effectieve terugkeer de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten enige verblijfsmachtiging kan worden toegekend of voorziet in deze situatie in enige afzonderlijke procedure waarbij enkel nog een verblijfsmachtiging kan worden toegekend na eerst een procedure te hebben doorlopen waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeheven of opgeschort. Zo is de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er net op gericht personen toe te laten een onregelmatige verblijfssituatie alsnog te laten omzetten in een regelmatig verblijf. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad die handelt over de vraag of een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert dat een vreemdeling zich beroept op de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet dienstig, nu deze situatie niet gelijkaardig is aan de thans voorliggende situatie waarin verzoekers op het ogenblik dat zij zich beriepen op de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder een definitief geworden inreisverbod stonden.

De Raad oordeelt dan ook dat de vaststelling dat verzoekers onder een definitief geworden inreisverbod staan de afwijzing van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan gronden (cf. RvS 9 maart 2012, nr. 218.401; RvS 4 december 2012, nr. 221.663).

De Raad benadrukt dat verweerder middels zijn motivering duidelijk aangeeft op welke grond hij de aanvraag om machtiging tot verblijf weigert, met name omdat de verblijfsmachtiging in geen geval kan worden toegestaan gelet op het inreisverbod dat verzoekers werd opgelegd. De eventuele gegronde kritiek van verzoekers hun kritiek dat aldus nog niet blijkt dat aanvraag zonder voorwerp is – verzoekers geven zo aan dat hun aanvraag wel degelijk nog een voorwerp heeft – vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verweerder kon immers – nu verzoekers onder de gelding staan van een inreisverbod dat noch opgeheven noch opgeschort is – niet anders dan de aanvraag af te wijzen op voormelde grond. Ook bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan verweerder enkel vaststellen dat de gelding van de aan verzoekers betekende inreisverboden voor drie jaren verhindert dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend en kan hij dus enkel de aanvraag opnieuw afwijzen. Aldus blijkt niet dat verzoekers enig belang hebben bij hun kritiek die erop neerkomt dat hun aanvraag wel nog een voorwerp zou hebben.

In zoverre verzoekers refereren aan de door hen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland en hun integratie en sterke sociale bindingen met België, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat verweerder in ieder geval de verblijfsmachtiging niet kan toestaan zolang zij onder de gelding van een inreisverbod vallen – niet blijkt dat verweerder nog verder rekening diende te houden met de door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf opgeworpen buitengewone omstandigheden of ingeroepen gronden voor een verblijfsmachtiging.

3.2.2.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook reeds dat niet blijkt dat verweerder nog enig verder onderzoek diende te voeren naar de in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen ter staving van de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers verder aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Verzoekers blijven ook in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De eerste bestreden beslissing of de inreisverboden die aan verzoekers werden opgelegd – en waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen – verhinderen verzoekers bovendien geenszins om alsnog een asielaanvraag of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen indien zij ernstige redenen menen te kunnen doen gelden waarom een terugkeer naar hun herkomst een schending van deze verdragsbepaling kan opleveren. Om al deze redenen wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet weerhouden.

3.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS